

nastoupiti svůj úřad jako rozhodce jen tenkrát, kdyby se rozhodci G. a D. ohledně výše škody neshodli a tento případ nenastal, nebylo ani zapotřebí, aby také Čeněk H. volbu přijal a prvopis rozhodčího výroku, na němž přirozeně nijak zúčastněn nebyl, pokud se týče jeho vyhotovení podepsal. Že odpůrčí důvod nedostávajícího se podpisu byl uplatňován teprve v odvolacím řízení, tudíž s ohledem na ustanovení Šu 482 pokud se týče 483 odstavec třetí c. ř. s., zřejmě opožděně, budiž jen mimochodem vytčeno. Ohledně odpůrčího důvodu Šu 595 čís. 8 c. ř. s. stačí poukázat dovolatelku na příslušné správné důvody nižších stolic, k nimž se toliko dodává, že to, co žalující strana tu uvádí, není vlastně ničím jiným než napadáním rozhodčího výroku pro kusost řízení, že však tento důvod odpůrčí zákonem v Šu 595 c. ř. s., kde se důvody odpůrčí vypočítávají taxativně, vytčen není, pročež netřeba se s ním obírat. Dle toho jest dovolání v každém směru neodůvodněno.

Čís. 2250.

Přerušení valutových sporů (nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Přerušiti jest jakékoliv rozepře, v nichž — za ostatních podmínek — jest spornou měna, nikoliv pouze spory o peněžité nároky.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, Rv I 945/22.)

Notářským spisem ze dne 6. září 1912, sepsaným v Českých Budějovicích, zavázal se Gustav M. platiti 100 K měsíčně na výživu své rozvedené manželce, jež bydlela v Badenu u Vídně. Po měnové rozluce platil manžel na výživu 100 K rakouských a když manželka vedla proti němu exekuci pro nedoplatek výživného, odpovídajícího 100 Kč měsíčně, podal na ni žalobu o nepřipustnost exekuce, tvrdě mimo jiné, že jest povinen platiti na výživné pouze 100 K rak. měsíčně. O b a n i ž š í s o u d y rozhodly o žalobě ve věci. N e j v y š š í s o u d přerušil řízení podle §§ 2, 1 c) nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. (§ 2 nař. ze dne 22. prosince 1922, čís. 377 sb. z. a n.).

D ů v o d y:

Vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n., jež doplněno bylo nařízením ze dne 19. prosince 1921 čís. 472 sb. z. a n. a prodlouženo nařízením vlády republiky Čsl. ze dne 22. prosince 1922 čís. 377 sb. z. a n. do 31. prosince 1923, zakazuje v odstavci prvním Šu 1 soudní vymáhání peněžitých závazků, v předpisu tom blíže vytčených, za podmínek tamže uvedených, a ustanovuje v Šu 2 jako důsledek zákazu toho přerušení zahájených řízení soudních. Dle doslovu nařízení mají sice přerušeny býti spory, kterými se vymáhají peněžité závazky, znějící na rakousko-uherské koruny, než celý účel vládního nařízení svědčí tomu, že má na mysli případy, kde vzejde spor mezi stranami o tom, v jaké měně má se plniti závazek, že chce tomu zabrá-

niti, by tato otázka nebyla soudem řešena a proto předepisuje, že až do jednotné úpravy této věci jest spory takové přerušiti. V tomto sporu nejde o vymáhání pohledávky ve starých korunách, avšak spornou jest otázka, zda žalobce závazek na se vzatý notářským spisem dne 6. září 1912 ohledně placení výživného rozvedené své manželce v dočasném bydlišti jejím nebo místě pobytu plniti má v korunách československých či v měně rakouské. Dlužno proto zmíněné nařízení dle jeho intence vztahovati i na tento případ. Nesporno jest, že žalovaná bydlí a měla též dne 26. února 1919 řádné své bydliště v Badenu u Vídně a že žalobce měl 26. února 1919 řádné bydliště na území státu Československého. Nárok plyne ze smlouvy vtělené ve výše uvedený notářský spis, zřízený rovněž před 26. únorem 1919. Jsou splněny veškeré podmínky §u 1 c) a §u 2 nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n., podle nichž soudní řízení z moci úřední musí býti přerušeno.

Čís. 2251.

Uveřejnění všeobecně znějícího insertu, neobsahujícího určitých nepravdivých skutečností, nespadá pod ustanovení §u 1330 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, Rv I 1538/22.)

V několika časopisech byly uveřejněny inseráty: »Dříve nežli se dáte pojistiti u pojišťovací společnosti »X«, obraťte se na Ústřední svaz zaměstnanců pojišťoven o informaci, týkající se poměrů, jež panují u této společnosti.« Pojišťovací společnost X. domáhala se na Ústředním svazu zaměstnanců pojišťoven žalobou, by žalovaný svaz byl uznán povinným ustatí v uveřejňování inserátů, plakátů nebo jiných tiskopisů s výstrahou, jak výše jest uvedena, nebo podobnou. Ku zajištění tohoto nároku vymohla si žalující proti žalovanému prozatímní opatření do doby, kdy bude možno nárok uplatňovati exekucí. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto d u v o d ů: Žaloba opírá se o ustanovení §§ 1295 a 1330 obč. zák. Inserovati v novinách je každému dovoleno. Práva toho však nesmí vykonávati ve zjevném úmyslu, jinému zúmyslně škoditi, jinak dle § 1295 obč. zák. (nov.) jest poškozený oprávněn, domáhati se náhrady škody způsobené tímto škodlivým uveřejňováním. Že rozšiřovatel těchto insertů měl úmysl žalující poškoditi, nelze pochybovati. Měla by tudíž žalující dle tohoto ustanovení nárok na náhradu škody, té se však nedomáhá. Ustanovení §u 1330 obč. zák. (nov.) se dovolávati nemůže, poněvadž dle tohoto ustanovení jde o rozšiřování skutečností, jež jsou způsobilé ohroziti úvěr, výdělek nebo hospodářský zdar jiného a jichž nepravdivost rozšiřovateli byla známa neb známa býti musela. Jde tedy o rozšiřování nepravdivých skutečností. Takových skutečností však inseráty, třeba by žalující stranu hospodářsky poškozovaly, neobsahují. Proto také nemůže žalobní žádání v ustanovení tomto míti opory.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.